

τὰ νῶτα πρὸς τὸ μέρος, ὅθεν ὑπέθετον τὸ βδέ-
λυγμα ἐκεῖνο παρακολουθοῦν με.

Παρὰ τὴν ἐτέραν τοῦ οἴκου μας πλευρὰν ἤ-
τον ἀνοικτὴ ἡ θύρα τοῦ κήπου. Ἐν τῷ κήπῳ
τούτῳ ἀκμαῖζει ἀκόμη μία μηλέα, ὑπὸ τὴν
σκιάν τῆς ὁποίας τόσον εὐτυχεῖς συνεπαίζο-
μεν ἄλλοτε, ἐγὼ καὶ οἱ ἀδελφοί μου. Ἄλλ' αἱ
ἡχηραὶ ἐκεῖναι φωναί, οἱ παιδικοὶ μας γέλωτες
δὲν ἀκούονται πλέον ἐκεῖ. Αἰωνία σιγὴ βασι-
λεύει ὑπ' αὐτήν, καὶ λευκὸς λίθινος σταυρὸς,
πρὸ τοῦ ὁποίου καίει ἀκοίμητος λύχνος, μαρ-
τυρεῖ τὴν ἱερότητα τοῦ τόπου. Ἐκεῖ κεῖται τε-
θαμμένος ὁ πολυκλαυστος ἀδελφός μου. Ἐκεῖ
διηύθυνε δακρυροῶν τὰ βήματά μου. Τὰ λαμ-
πρότερα ῥόδα, τὰ ἐκλεκτότερα ἄνθη κοσμοῦσι
τὸ ἀναπαυτήριο αὐτοῦ. Ὁ κήπος ἡμῶν ἦτο
πολὺ ἀτημέλητος ἄλλοτε. Τώρα εἶναι πλήρης
ἀνθέων, τὰ ὅποια φαίνονται ὡς ἐὰν ἀνέβλυσαν
πολυπληθῆ ἐκ τοῦ τάφου ἐκείνου καὶ διεχύθη-
σαν ὀλίγον κατ' ὀλίγον μέχρι τῶν ἀπωτάτων
γωνιῶν τοῦ κήπου.

— Ὅλα τὰ καλλιεργεῖ ὁ φτωχὸς ὁ Κιαμῆ-
λης! ἐπιθύρσειεν ἡ μήτηρ μου θλιβερωῶς.

Αἱ τρίχες μου ἠνωρθώθησαν ἐκ νέου. Καὶ
στραφεῖς, μετὰ σπασμωδικῶς κινουμένων χει-
λέων, πρὸς τὸν περὶ οὗ ἐλάλει, — Σὲ προστάζω,
τὸν εἶπον, νὰ μὴ ξαναπατήσης εἰς τὸ σπίτι μας!

— ὦ, ὁ ἀρίσκος! ἀνέκραξεν ἡ μήτηρ μου,
μετ' ἀπεριγράπτου πόνου. Τίνος τὸ λέγεις, παιδί
μου; Ἄμ' ὁ φτωχὸς οὔτε ἀκούει, οὔτε μιλεῖ
πλέον! Εἶναι τρελλὸς ὁ καυμένος!

Ὁ Κιαμῆλ προσήλου τοὺς ἀλαμπεῖς αὐτοῦ
ὄφθαλμοὺς εἰς τὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντος, ὡς ἄν-
θρωπος οὐδόλως ἐννοῶν τὰ περὶ αὐτὸν συμβαί-
νοντα. Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐφόρει τώρα πρασινί-
ζωστον *κιουλάριον* Δερβίσσου, τὸ ὁποῖον τὸν
καθίστα μέχρι γελοίου βαθμοῦ ὑψηλότατον.
Περὶ τὸ κατεσκληκὸς αὐτοῦ σῶμα ἐκρέματο ἐρ-
ρακωμένον τὸ *καχτάνιον* τῆς εἰς ἣν ἀνῆκε μο-
ναχικῆς τάξεως. Οἱ ἀγκῶνες αὐτοῦ διεφαίνοντο
διὰ τῶν ῥηγμάτων τῶν ἱματίων του, ἀλλὰ ἦ-
τον ἐξωσμένος λαμπρὰν δερματίνην ζώνην φέ-
ρουσαν ἐπὶ τοῦ θηλυκωτῆρος μέγαν ἐκλεκτὸν
λίθον, ὄνυχα τῆς Μένκας. Ἡ δὲ μορφή αὐτοῦ,
εἴτε ὡς ἐκ τῆς ἀπαθείας ἐν ἡ διατέλει τώρα, εἴτε
ὡς ἐκ τῆς ἐπιδράσεως τοῦ ἡλίου, ἐφαίνετο ὑ-
γιστέρα παρὰ πρότερον.

— Νὰ κορευῶνται! Εἶπεν ἡ μήτηρ μου,
βλέπουσα πρὸς αὐτὸν μετ' οἴκτου. — Τὸν ἔκα-
μαν ἅγιον! Ἄφ' οὔτου ἐτρελάθηκε τὸν ἔκαμαν
ἅγιον. Καὶ τοῦ φιλοῦν τὸ χέρι, καὶ τοῦ φέρ-
νουν φαγητὰ, καὶ τοῦ φέρνουν ῥοῦχα, καὶ θέ-
λουν νὰ τὸν πάρουν εἰς τοῦ καυμακῆμη τὸ
σπίτι. Μὰ ἐκεῖνος δὲν τρώγει παρὰ ξερὸ ψωμί,
δὲν φορεῖ παρὰ αὐτὰ ποῦ βλέπεις, καὶ κοιμᾶ-
ται κατὰ γῆς μέσ' ἵστην ἀχυρῶνα. Καὶ δὲν
θέλει νὰ φύγη ἀπὸ κοντὰ μου ὅ,τι κι' ἂν τοῦ

κάμουν. Μόνον ἂν τὸν στενοχωρήσουν παρὰ
πολὺ, μόνον ἂν ταραχθῆ, βγάζει μία παρὰ-
ξενη φωνή — Γιὰ τὸν Θεὸ, Σουλτάνε μου, νὰ
μὴν τὸ μάθῃ ἡ κοκκῶνα! — Ἄλλο ἀπ' αὐτὸ
δὲν ἤξεύρει τίποτε! Ὁ ἀρίσκος ὁ Κιαμῆλης!

Καὶ ἐνθ' ἐκείνη ἔλεγε ταῦτα, ἐγὼ ἐσυλλογι-
ζόμενη τὴν ἀνήμερον ἄλλοτε ὀργὴν τῆς κατὰ
τοῦ φονεύς, τὸ παράπονόν τῆς, ὅτι ὁ πτωχὸς
ἡμῶν ἀδελφός ἐταράσσεται ἐν τῷ τάφῳ του, ὁ-
σάκις ὁ φονεὺς αὐτοῦ ἐπάτει τὸ χῶμα, ἔστω
καὶ εἰς τὴν ἄκραν τοῦ κόσμου, καὶ ἀνετριχίαζε
τὸ σῶμά μου ἐκ τῆς ιδέας, ὅτι ὁ φονεὺς ἐκεῖ-
νος περιπατεῖ καθ' ἐκάστην ἐπὶ αὐτοῦ τοῦ τά-
φου τοῦ θύματός του, καὶ ἔτρεμον μὴ τὸ πλη-
ροφορηθῆ ἡ ταλαίπωρος. Αὐτὸ θὰ τὴν ἐφο-
ρευεν!

— Μολαταῦτα, τῆ εἶπον, ἐὰν τὸν διώξης
ἐσὺ, εἶμαι βέβαιος, ὅτι θὰ φύγῃ νὰ ἴπῃ με
τοὺς ἐδικούς του. Κάμε μου τὴν χάριν καὶ δι-
ῶξέ τον ἀπὸ τὸ σπίτι μας.

— Ἄμ' τί λογιῆς δά! ἀνεφώνησεν ἐκείνη
σχεδὸν δακρύουσα. — Ἐγὼ θυμοῦμαι καμμιά
φορὰ ἐκείνη τὴν σεισουράδα, ποῦ τοῦ ἔδωσε
μιὰ κλωτσιὰ καὶ τὸν ἐδιώξεν ἀπὸ τὸ δωμάτιό
μας, καὶ λέγω νὰ εἶχα ἓνα χέρι ἀπ' ἐδῶ ὡς
ἵστην Πόλι, νὰ τοῦ δώσω μιὰ ἴστο θηλυκὸ του
πρόσωπο. Καὶ σὺ μὲ λὲς νὰ τὸν διώξω ἐγὼ μὲ
τὰ χέρια μου; Ἐκεῖνος, βλέπεις, ἄφησε τὴν
μητέρα του καὶ ἦρθεν εἰς ἐμένα. Κουβαλεῖ νε-
ρὸ, πάγει ἵστον μῦλο, πάγει τὰ ψωμιὰ ἵστον
φούρνο, σκάφτει τ' ἀμπέλια, σκουπίζει τὴν αὐ-
λὴν, καλλιεργεῖ τὰ λουλούδια ἵπάνω ἵστον τάφο
τοῦ Χρηστάκη μας· ὡς καὶ τὸ κανθῆλι θέλει
νὰ τ' ἀνάφῃ με τὸ χέρι του! Κ' ἐγὼ δὰ μα-
θὲς πῶς νὰ τὸν διώξω ὕστερα, ἀφοῦ τὸν ἐκύτ-
ταξα ἑπτὰ μῆνες μέσ' ἵστο στρώμα, ἵστην τὸ
παιδί μου! Ἄς τῶβρη ἀπὸ τὸν Θεὸ ὁποῖος
τὸν ἐκατάντησε σὲ τέτοια δυστυχία! Ἐλα,
νᾶχῃς τὴν εὐχή μου, γυῖόκα μου, ἄφες τὸν
ταλαίπωρο μὲ τὴν συμφορὰ του, καὶ πές μου
δὰ μαθὲς, εὐρέθηκεν ὁ φονιάς; Ὡς τόσο δὲν
εἰμπόρεσε νὰ ἔβρεθῆ ποιοὺς ἦτανε!

— Ὅχι! ἀπεκρίθη ἐγὼ, ὅστις τὸν ἔβλεπον
ἐνώπιόν μου.

Διότι ἀνελογίσθη ὅσα μοὶ ἔλεγε περὶ αὐτοῦ
παρέβαλον τὴν ἀγαθότητα τοῦ παρὰφρονος μὲ
τὴν βδελυρὰν πανουργίαν τοῦ πρῶην ταχυ-
δρόμου, καὶ δὲν ἤξευρον νὰ εὐρῶ, ποῖος ἐκ τῶν
δύο ἦτον ὁ φονεὺς τοῦ ἀδελφοῦ μου!

G. M. BIZYHNOS.

Ἐὰν ὁ ἄνθρωπος οὐδὲν εἶχεν ἐλάττωμα, δὲν
ἤθελε μετὰ τῶσαύτης ἡδονῆς παρατηρεῖ τὰ ἐ-
λαττώματα τῶν ἄλλων.